

Sygn. akt II AKz 457/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mirosław Ziąja

Sędziowie: SA Bożena Summer-Brason

SA Piotr Pośpiech (spr.)

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale **Prokuratora Prok. Apel. Dariusza Wiory**

po rozpoznaniu w sprawie **J. P. (P.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 10 lipca 2014 roku, sygn. akt V K 49/14

w przedmiocie określenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2014 roku Sąd Okręgowy w Katowicach przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego J. P. zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z dnia 13 lutego 2014 roku, sygn. akt III Kp 166/14.

Powyższe postanowienie zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając zaskarżonemu postanowieniu błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że istnieje realna obawa matactwa bądź ukrycia się oskarżonego, podczas gdy prawidłowe ustalenia prowadzą do odmiennego wniosku.

Z uwagi na powyższe obrońca wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę poprzez zastosowanie dozoru policji połączonego z obowiązkiem stawienia we właściwej jednostce policji dwa razy w tygodniu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodzić się należy z Sądem I instancji, że nadal istnieją podstawy do stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, gdyż tylko ten środek może zabezpieczyć prawidłowy tok dalszego postępowania.

Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 10 lipca 2014 roku, sygn. akt V K 49/14, oskarżony J. P. został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności. Tym samym, jak zasadnie wskazał Sąd I instancji, nadal aktualność zachowały zarówno przesłanka ogólna wskazana w art. 249 § 1 k.p.k., jak również przesłanka szczególna dalszego stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. Określona przez ustawodawcę w tym ostatnim przepisie przesłanka szczególna opiera się bowiem na założeniu, że oskarżony może podejmować próby zakłócenia prawidłowego toku postępowania, gdy spodziewa się orzeczenia lub wykonania względem siebie surowej kary. Taką surową karą jest zaś niewątpliwie kara 3 lat pozbawienia wolności wymierzona J. P., o czym przekonuje treść art. 258 § 2 k.p.k.

Przewidywanie surowej kary jest samodzielną przesłanką tymczasowego aresztowania jeszcze przed wyrokiem, a to z obawy o uchylanie się od wymiaru sprawiedliwości. Podobna obawa zachodzi, gdy taka kara zostanie orzeczona (zob. postanowienie SA w Krakowie z dnia 28 grudnia 2001 roku, II AKz 505/01, KZS 2001, z. 12, poz. 32, LEX nr 51956). Ponadto dla występowania obawy mactwa wynikającej z surowości grożącej kary nie jest wymagane wykazywanie działań podjętych przez oskarżonego, a mających na celu utrudnianie postępowania karnego.

Wskazania wymaga, że wprawdzie – w świetle ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa – przesłanka zagrożenia surową karą słabnie w miarę toku postępowania, jak również z uwagi na długi czas stosowania tymczasowego aresztowania, to jednak niewątpliwie o nadużyciu w powoływaniu przesłanki surowości kary można mówić dopiero wówczas, gdy tymczasowe aresztowanie nie spełnia już swej funkcji zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, bądź gdy postępowanie to jest prowadzone rażąco wadliwie, albo też, gdy okres aresztowania zbliża się do prawdopodobnej długości kary realnie grożącej oskarżonemu (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 marca 2010 roku, sygn. II AKz 117/10, KZS 2011/9/101). Dokonując analizy akta sprawy, Sąd Odwoławczy nie dopatrywał się żadnych ze wskazanych powyżej przypadków. Uwypuklić należy przy tym, iż w stosunku do oskarżonego izolacyjny środek zapobiegawczy stosowany jest od 13 lutego 2014 roku, a zatem od 5 miesięcy. Do odbycia pozostała zatem jeszcze kara dwóch lat i siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, który to okres stanowi znaczną dolegliwość, mogącą rodzić pokusę destabilizowania w bezprawny sposób toczącego się postępowania.

Skarżący zdaje się zapominać, iż celem stosowania środków zapobiegawczych jest nie tylko zagwarantowanie prawidłowego toku postępowania karnego do wydania wyroku, ale także do jego uprawomocnienia. Funkcją środka zapobiegawczego jest bowiem zabezpieczenie prawidłowego toku całego procesu karnego, a więc nie tylko postępowania dowodowego, ale też kolejnych jego etapów – łącznie z przystąpieniem do wykonania kary. W ocenie Sądu Apelacyjnego na obecnym etapie postępowania w dalszym ciągu zachodzi konieczność stosowania wobec oskarżonego najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania nawet przy uwzględnieniu jego dotychczasowej prawidłowej postawy. Nie można bowiem wykluczyć, iż będąc zagrożonym koniecznością odbycia surowej kary podejmie on w przyszłości prób destabilizowania postępowania chociażby celem jak najdłuższego odwleczenia w czasie przystąpienia do jej wykonania, tudzież poczyni kroki celem uniemożliwienia jej wykonania.

W przedmiotowej sprawie brak jest jednocześnie podstaw do uznania, że w stosunku do oskarżonego istnieją przeszkody do dalszego stosowania tymczasowego aresztowania w myśl art. 259 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, należało uznać zaskarżone orzeczenie za zasadne i dlatego orzeczono o jego utrzymaniu w mocy.

ZARZĄDZENIE

- o treści postanowienia powiadomić oskarżonego i jego obrońcę.
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 30 lipca 2014 roku.